

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 10 (137)
жовтень 2024 р.

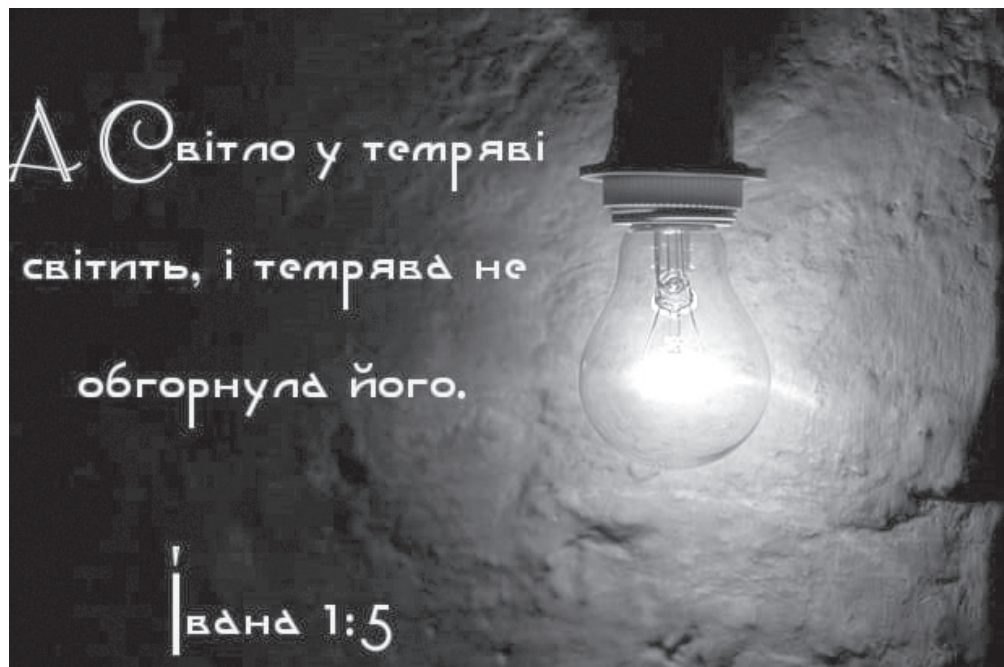
Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Що сильніше – світло чи темрява? Я вважаю, що світло. Хоча, можливо, важко дати відповідь на таке запитання, але нам усім більше до вподоби світло, тому ми вважаємо його сильнішим, і я думаю, що маємо рацію. Адже світло являється ознакою життя, тобто, там, де є світло, там існує життя. У зруйнованих та спустошених українських містах і селах у темну частину доби немає світла, бо там немає життя, люди виїхали із цих поселень. Коли настає вечір, їх повністю огортає темрява. Але ми не можемо довго знаходитися у темряві. Як тільки починає сутеніти, ми одразу вмикаємо світло, бо без нього неможливо нічого робити. Якщо немає електрики, то користуємось іншими джерелами освітлення, врешті-решт, запалюємо свічку чи вогонь, бо єдине, що можна робити у темряві – це спати. Під покривом темряви прагнуть перебувати лише злочинці для звершення своїх темних справ.

Як про світло, так і про темряву дуже багато написано у Біблії. Про Бога апостол Іван говорить такі важливі слова: **«Бог є світло, і немає у Ньому жодної темряви!»** (1 Ів.1:5). Саме тому Бог створив світло у перший день творіння. Про це ми дізнаємося із першої книги в Біблії, яка називається Буття: **«На початку створив Бог небо та землю. Земля ж була пуста і порожня, і темрява лежала над безоднею, і Дух Божий ширяв понад водами. І сказав Бог: «Нехай буде світло!» І стало світло. І бачив Бог світло, що воно добре; і розділив світло із темрявою і назвав Бог світло «День», а темряву назвав «Ніч». І був вечір, і був ранок – день перший.»** (Бут. 1:1–5). В наступні п'ять днів був створений увесь Всесвіт, наша планета, природа та людина, але спершу Бог створив світло. Бог являється джерелом всього, що існує. Люди і природа не можуть існувати самостійно, але живуть лише завдяки Йому. Створене Богом життя є добрим та досконалим, якщо людина покоряється Богу та залежить від Нього. Бог має найвищі та безумовні права над усім творінням через те, що Він являється його Творцем.

Біблія – відверта Книга, яка все називає своїми іменами, Бог нетерпимий до зла та гріха, тому що Він Святий. Але Він також є люблячий і милостивий. Саме тому Господь послав у понівечений гріхом світ Свого Єдинородного Сина, щоб викупити людей з-під влади диявола та гріха і відновити початкові стосунки між людством та його Твор-

СВІТЛО І ТЕМРЯВА

цем. Христос приніс у наш світ світло Євангелії: **«Народ, що сидить у темряві, побачив світло велике, і тим, хто сидить у країні тіні смертної, засяло світло.»** (Мт. 4:16). Слово «Євангеліє» означає «добра звістка». Ця звістка про те, що Бог дає нам прощення гріхів у Своему Сині та звільняє нас від Його справедливого гніву та суду за всі наші беззаконня. Але для цього ми повинні прийти до Нього, визнати наші гріхи і просити у Нього визволення від бажання робити зла та освячення. Тоді ми отримуємо два результати. Перший – це прощення усіх скоєних гріхів і примирення із Богом: ми вже більше не являємося Його противниками. Другий – це очищення, яке виявляється в усуненні нашої провини перед Богом і знищенні влади гріха над нами, що дає нам можливість надалі вести святе та побожне життя.

У 16 розділі Євангелії від Івана Ісус звів учням про те, що після Його страждань та смерті за гріхи людства Він буде вознесений на небо до Отця, але тоді на землю зійде Святий Дух, Який продовжуватиме розпочату Христом справу спасіння. **«А як Він прийде, то докорить світові за гріх, і за правду, і за суд: За гріх – бо не вірують у Мене...»** (Ів. 16:8–9). Тут Христос не сказав, що Дух Святий буде докоряти людей за усі гріхи, такі як неправда, ненависть, вбивства і т. д. Він назвав лише один гріх, – «не вірують в Мене». Чому так? Бо із невір'я в Бога і Його Спасителя беруть початок усі людські

гріхи. Так було і з першими людьми. Вони послушалися брехні змія, засумнівалися у Божій заповіді, і потрапили у рабство до диявола. А далі стали робити інші гріхи: обманювати, переховуватися від Бога, заздрити, ненавидіти і вбивати. Адже перше вбивство, яке сталося на землі, скоїв Каїн над своїм рідним братом Авелем через заздрість, що переросла у ненависть. Незадовго до цієї трагедії Бог остерігав Каїна, попереджаючи про небезпеку. Він сказав йому: **«...на тебе гріх чатує в порозі, щоб подолати, але ми мусиш панувати над ним.»** (Бут. 4:7). Але Каїн не послухався.

Як ми пам'ятаємо із уроків фізики, фізичне світло – це електромагнітні хвилі видимого спектру. І без нього неможливе життя на землі. Але є ще духовне світло, яке існувало до створення фізичного. Духовне світло – це життя, яке дає нам Господь. Про Ісуса Христа написано в Євангелії від Івана: **«У Ньому було життя, й життя було світлом людям. А світло у темряві світить, і темрява Його не обгорнула.»** (Ів. 1:4–5). Світло Христа сяє в злому та грішному світі, в якому діє сатана. Більшість людей, на жаль, приймають не Його життя та світло, а обирають темряву, не усвідомлюючи цього, тому що темрява перемогла їх. Їм більше подобається жити у гріху, аніж із Богом. Це через те, що гріх приносить їм насолоду, від якої вони не хочуть відмовлятися. Але справжня істина в тому, що праведність Ісуса Хри-

ста, якою живе людина, приносить незрівнянно більшу радість і насолоду у серце людини. І це ніяким чином не можна порівняти із гріховними задоволеннями. Люди, які не приймають Христа, самі себе осуджують перед Богом: **«Суд полягає у тому, що світло прийшло у світ, але люди більше полюбили темряву, аніж світло, тому що справи їхні були злі.»** (Ів. 3:19). У цьому вірші стверджується, що коли ми не приймаємо Ісуса Христа як Свого Господа, ми автоматично підпадаємо під Божий осуд. Ось найпростіший життєвий приклад, який пояснює, чому так відбувається. Якщо людина, яка впала у яму, хоче бути врятованою, то вона має взятися за рятівний канат, що для неї опускають. Якщо вона цього не зробить, то загине, але це станеться з її власної вини, а не з вини рятувальників. Бог зі Своєї сторони зробив все необхідне, щоб нас врятувати від загибелі. Але ми маємо прийняти Його план спасіння для себе, тому що інших варіантів не існує.

Де ти перебуваєш, у світлі, чи у темряві? Слово Боже дає таке визначення щодо нашого життя: **«Бо кожен, хто чинить зло, ненавидить світло, і не йде до світла, щоб не викрили діла його, бо вони злі. А той, хто чинить по правді, йде до світла, щоб явні були діла його, бо вони в Богові зроблені.»** (Ів. 3:20). Христос освітлює кожну людину, яка чує Його Євангелію, даючи їй достатньо благодаті та розуміння для того, щоб вільно зробити свій вибір між світлом і темрявою, між прийняттям Христа та відмовою від звістки про спасіння. Крім цього Христового світла нема іншого світла, завдяки якому ми могли б побачити істину та спастись: **«А справжнє Світлом був Той, Хто просвічує кожну людину, яка приходить у світ. У світі Він був, і світ через Нього настав, але світ Його не пізнав.»** (Ів. 1:9–10).

Життя без Бога – це життя в темряві, яке веде до вічної смерті. Але Бог не хоче, щоб ми перебували у темряві, Він не для цього нас створив. Ми – Його образ та подoba, згідно Божого задуму ми – діти світла, які мають вічно перебувати у світлі слави свого Творця. Лише темрява гріха відділяє нас від спільності із Богом. Тому Бог закликає усіх людей подолати гріх, прийти до Нього, щоб перебувати у світлі та мати вічне життя.

Павліна Співак

ПОТРІБНА ЛЮБОВ

Сьогодні ми поговоримо про те, що означає любов і які вимоги до неї висувуються. Чи взагалі можливо вимагати любові? Якщо так, то в якому контексті? Важливо розуміти, що любов є не лише почуттям, а й важливою основою взаємин, яка вимагає осмислення та оцінки.

У Святому Письмі зустрічаються вірші, що викликають запитання. Наприклад, у книзі Повторення Закону 10:12–13 написано: *«І тепер, Ізраїлю, чого жадає від тебе Господь, Бог твій? – Тільки щоб ти боявся Господа, Бога свого, ходив усіма Його дорогами, любив Його, служив Господові, Богові своєму, усім своїм серцем та всією своєю душею, – щоб додержував Господні заповіді та постанови Його, які я сьогодні наказую тобі, щоб було добре тобі»*. На перший погляд може здаватися, що любов і страх є несумісними, але у Біблії слово «страх» має особливе значення: це не просто боязнь, а повага, шанування і благоговіння перед Богом.

У Повторенні Закону 6:4–5 підкреслюється: *«Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш, Господь єдиний! І люби Господа, Бога свого, всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю»*. Тут лю-

бов до Бога означає повне посвячення, яке охоплює всю сутність людини.

Види любові.

Існує кілька видів любові: агапе, ерос і філія. Агапе – це жертвна, безкорислива любов, яка ставить благо інших над власними інтересами. Ерос – це пристрасна любов, заснована на чуттєвому потязі, а філія – дружня любов. Важливо розуміти всі ці значення, щоб правильно інтерпретувати біблійні тексти про любов.

Агапе як жертвна любов.

Агапе є вищою формою любові, якою покликани керуватися християни. Вона відображає природу Божої любові до нас, коли Бог віддав Свого Сина, щоб врятувати нас. Це жертвна любов, яка шукає блага для іншого і не чекає нічого взамін. Саме агапе дозволяє нам будувати глибокі стосунки з Богом та ближніми.

Вплив любові на взаємини

Любов формує наше сприйняття людей і подій. Коли ми наповнені любов'ю, ми по-іншому реагуємо на людей, сприймаємо їхні вчинки та слова крізь призму любові. Відсутність любові робить стосунки холодними і формальними, позбавляючи їх глибини та теплоти.

Важливість батьківської та материнської любові.

Психологи зазначають, що відсутність батьківської любові впливає на формування особистості. Діти, які зростають без батька чи матері, часто відчувають дефіцит любові, що призводить до різних емоційних проблем. Бог за-

кликає нас любити Його так, як мати любити свою дитину – ніжно, терпляче і самовіддано.

Пізнання Бога через любов

Пізнання Бога неможливе без любові до Нього. Апостол Павло писав: *«Щоб ви, вкорінені та укріплені в любові, змогли збагнути з усіма святими, що то є ширина, і довжина, і глибина, і висота, і зрозуміти любов Христову, яка перевищує розуміння, щоб наповнитися всією повнотою Божою»* (Еф. 3:17–19). Любов відкриває двері до розуміння духовних істин, вона веде нас до істинного благочестя і глибоких взаємин із Творцем.

Любов і освіта

Сьогодні ми бачимо, як богословські інститути дають знання про Бога, але часто не виховують характер. Характер формується в сім'ї, а не в школі. Любов до Бога важливіша, ніж просто знання про Нього, адже любов здатна подолати будь-які випробування, з якими ми стикаємося в житті.

Взаємини з Богом

Бог прагне взаємин з нами, заснованих на любові, а не на страху чи формальних зобов'язаннях. Любов до Бога вимагає взаємності та не може бути односторонньою. Тільки щирі взаємини з Творцем дозволяють нам глибше пізнати Його і зрозуміти справжній сенс життя.

Вираження любові

Чоловіки і жінки часто виражають любов по-різному, і важливо розуміти, що робить іншого щасливим. Любов – це не лише слова, а й дії. Христос говорить, що любов проявляється в дотриманні Його заповідей: *«Хто любить*

Мене, той і слово Моє зберігає...» (Ів. 14:23). Перші християни ревно оберігали любов, і це зробило їхнє свідчення таким сильним.

Проблеми в євангелізації

У минулому священники використовували погрози, щоб змусити людей іти до церкви. Але істинна любов Бога проявляється через турботу, час, допомогу та увагу. Бог дає нам свої дари, щоб ми могли будувати з Ним стосунки на основі любові, а не на основі страху чи похвали.

Любов і самодостатність Бога

Бог Сам є любов і не потребує нашої любові, але ми потребуємо Його. Стосунки з Богом будуються лише в середовищі любові. Він не перестає бути Богом через нашу невіру, але бажає, щоб ми відчували повне задоволення в спілкуванні з Ним.

Висновок

Любов – це основа всіх взаємин, і без неї жодні релігійні обряди, знання чи вчинки не мають сенсу. Прощення і любов важливі для внутрішнього спокою. Справжня любов приносить мир, радість і задоволення. Тому закликаю кожного прагнути до любові, прощення і посвячення, щоб у наших серцях і в нашому спілкуванні з Богом була справжня, жертвна любов, яка долає всі перешкоди і відкриває двері для благодаті й миру Божого.

Нехай це слово надихне вас на глибокі роздуми про те, що означає любити Бога і людей, і спонукає до більш щирих і відданих стосунків з Ним і один з одним

Карен Ісоян

ЦАР ЮДЕЙСЬКИЙ

Кожен з нас є частиною суспільства в тій країні, в якій ми народились чи проживаємо тривалий час. Вже з народження ми отримуємо документ, що засвідчує нашу приналежність до тієї чи іншої країни. Все це відбувається без нашої згоди і де саме ми маємо народитися - вирішуємо не ми, а Бог, що дає людині життя. Багато хто мріяв би народитися десь в ОАЕ чи в інших багатих країнах, де з народження дитина отримує певні статки і може бути багатшою за дорослих людей, які все життя живуть у злиднях. Людина так влаштована, що завжди тягнеться до кращого, тому зазвичай багаті країни зростають в чисельності, а бідні навпаки зменшуються. Багато переселенців шукають стабільного, безпечного та забезпеченого життя, тікаючи від війни, голоду, злиднів та утисків.

Колись свого часу батьки маленького Ісуса, Марія та Йосип, теж шукали безпечного місця в Галілеї, що лежала далі на північ від рідного краю - Юдеї, де царював жорстокий цар Ірод. Коли з далекого сходу до Єрусалиму приїхали волхви і запитали Ірода, де народжений цар Юдейський, то він, почувши про нового царя, вирішив вбити всіх немовлят віком до двох років у Віфлеємі, невеликому містечку, де за пророцтвом мав народитися Месія та цар Юдеї. Через те Йосип і Марія з новонародженим немовлям мусили тікати до Єгипту, про що сповістив їх Божий Янгол.

Євангеліст Матвій так описує ці події: *«Після того, як мудреці вирушили в путь, Ангел Господній з'явився Йосипу вві сні і сказав: «Вставай, візьми Дитину та Його матір і тікайте до Єгипту. Залишайтеся там, поки Я не скажу, що небезпека пройшла та можна повертатися, бо Ірод шукатиме Дитя, щоб убити Його»*. Йосип встав, узняв Дитя та матір Його вночі та й пішов до Єгипту. І він залишався там аж до смерті Іродової, щоб збулося сказане Богом, Який устами пророка пророкував:

«Я покликав Свого Сина з Єгипту». Коли Ірод побачив, що мудреці його обманули, то дуже розлютився й наказав повбити у Віфлеємі та його околицях усіх дворічних і молодших за віком хлопчиків. (Визначивши вік з того, про що розповіли йому мудреці). По смерті Ірода Ангел Господній з'явився Йосипу вві сні в Єгипті й мовив: *«Вставай, візьми Дитя та Його матір і йди в землю Ізраїльську, бо вмерли ті, хто прагнув відняти життя Дитини»*. І він встав і, взявши Хлопчика та Його матір, вирушив до землі Ізраїльської. Однак почувши, що в Юдеї замість батька — Ірода - царює син його Архелай, Йосип побоявся йти туди. Однак, попереджений вві сні, він покинув Єгипет і подався до Галілейської землі. Прибувши туди, він оселився у місті Назареті, аби збулося пророками сказане, що назвуть Його Назарянином» (Мат.2:13-23, нов. пер.).

Нам не багато відомо про те, як проходило дитинство Ісуса, та ми знаємо точно, що жив Він та виріс у місті Назарет, і тому Його кликали Ісусом Назарянином. В той час Ізраїль був поділений на декілька областей, таких як Юдея, Самарія, Галілея та інші, і був окупований римлянами. Вже з самого народження Ісуса шукали вбити, тому що чужинці мудреці розгледіли в немовляті Царя Юдейського. Коли Ісус досягнув зрілого віку і вийшов на публічне служіння, проповідуючи Царство Боже, Його постійно намагалися вбити, але не римляни, а вожді Юдейського народу, починаючи з царя Ірода і закінчуючи духовними лідерами та наставниками, а також хранителями Закону та звичаїв Юдейських. Навіть Пилат, намісник Рима у Юдеї, шукав відпустити Ісуса, коли старійшини та первосвященники схопили Його і привели до нього, але, побоюючись назріваючого бунту від рук релігійних єврейських фанатів, віддав Його на смерть на їхню вимогу.

Ось як описує цю подію Євангеліст Іван: *«Пилат повернувся до свого палацу й, покликавши Ісуса, запитав Його: «Ти — Цар Юдейський?» Ісус йому відповів: «Ти це від себе кажеш, чи інші тобі розповіли про Мене?» «Хіба я юдей?» — Запитав Пилат. — Це Твої співвітчизники й первосвященники привели Тебе до мене. Що лихого Ти вчинив?» І відповів Ісус: «Моє Царство не належить цьому сві-*

тові. Якби воно належало, то слуги Мої воювали б так, щоб не виданий би Я був юдеям. Та Царство Моє не звідси». Тоді Пилат мовив: *«Отже, Ти Цар»*. «Це Ти сказав, що Я Цар, — відповів Ісус. — Народився ж Я і прийшов у цей світ заради того, щоб свідчити про істину. І кожен, хто на боці істини, прислухається до Мого Голосу». Пилат тоді й питає: *«Що ж є істина?»* І мовивши так, він знову вийшов до юдеїв і сказав: *«Я не знаходжу ніякої провини за Цим Чоловіком. Та є у вас звичай, за яким я відпускаю когось із злочинців на Пасху. Чи хочете, щоб я відпустив для вас Царя Юдейського?»* Ті знову загукали: *«Не Його відпусти, а Варавву!»* Варавва ж був розбійником» Після цього Пилат намагався знайти спосіб звільнити Ісуса, та юдеї кричали: *«Якщо ти Його звільниши, то це означає, що ти не є цезаревим другом! Кожен, хто вдає з себе царя, йде супроти цезаря!»* Було це в п'ятницю перед Пасхою, близько полудня. І сказав тоді Пилат юдеям: *«Ось ваш Цар!»* І всі закричали: *«Забери Його! Забери Його геть! Розпни Його!»* «Ви хочете, щоб я розп'яв вашого Царя?» — спитав Пилат. А головні священники відповіли йому: *«У нас немає іншого царя, крім цезаря!»* Тоді Пилат віддав їм Ісуса на розп'яття. І вони взяли Його під варту. І пішов Ісус, несучи Свій хрест, до місця, що звалось Лобним, араміською мовою Голгофа. Там Його й розп'яли, а разом з Ним іще двох по обидва боки, так що Ісус виявився посередині. Пилат звелів зробити напис на табличці й прибити її на хресті. Ісус Назаретянин. Цар Юдейський було там написано, грецькою та латинською мовами. Та багато юдеїв прочитало його, бо місце, де розп'яли Ісуса, було недалеко від міста. Та головні юдейські священники сказали Пилатові: *«Напиши не „Цар Юдейський“, а так: „Цей Чоловік сказав: Я — Цар Юдейський“»*. Пилат відповів їм: *«Що я написав, те й написав»* (Ів.18:33-40, 19:12-22, нов.пер.).

Розп'яття на хресті вигадали римляни для придушення повстань і для жорстокого, показового покарання рабів - втікачів. Розп'яття вважалося найганебнішою стратою. Людина, котру розпинали, досить довго страждала та терпіла невимовні муки. Руки й ноги прибивалися до дерев'яного хреста цвяхами, в такому стані людина повільно помирала від нестерпного болю, задухи, спраги та втрати крові. І до такої га-

небної, страшної смерті засудило людство Христа, свого Спасителя.

На хресті у кожного з засуджених на смерть була причеплена табличка з їх обвинуваченням. Того дня римляни приготували три хреста для спійманих розбійників та бунтівників, але за Божим сценарієм місце третього розбійника зайняв Христос, Який жодного зла не зробив людям, лише тільки добро. Вперше в історії розп'яття несправедливо та безпідставно звинуватили та вбили Того, Кого вважали Царем Юдейським, про що свідчив надпис на Його табличці. Варавва, так звали третього розбійника, який став прообразом кожного грішника, замість якого вмирав Христос. Це місце належало кожному з нас за наші гріхи, але Ісус по великій любові до всіх нас взяв їх на Себе.

Сам Ісус ніколи не претендував на місце царя Юдеї, але саме так бачили Його прості люди, які всюди йшли за Ним. Одного разу люди навіть намагалися силоміць прийти, взяти Його і проголосити царем, що записано в Євангелії від Івана: *«Ісус же, дізнавшись, що хочуть прийти, несподівано взяти Його і зробити царем, знову пішов на гору один»* (Ів.6:15, нов.пер.). Ісус, знаючи їхні думки, покинув те місце і пішов на гору один, де на самоті Він проводив Свій час в спілкуванні зі Своїм Батьком. Він не шукав Собі слави чи пошани від людей, Його Царство не від світу цього.

Навіть після смерті і воскресіння Христа, коли Ісус продовжував звіщати Своїм учням про важливість поширення принципів Царства Божого, вони сприймають це буквально в надії на відновлення Ізраїлю. *«Тож коли апостоли зібралися разом, вони запитали Його: «Господи, чи повернеш ти цього разу царство Ізраїлю?» Ісус відповів: «Вам не дано знати часи чи дні, що Отець встановив Своєю владою»* (Дії 1:6-7, нов.пер.).

Сьогодні подібно до тих учнів нас турбує багато життєвих викликів, таких як війна, окупація, епідемія, голод, нестача коштів, невизначеність майбутнього і т.д. На цій землі ви не знайдете абсолютно безпечного та надійного місця, де не потрібно вирішувати складні питання. Є тільки одне місце, де ніколи не бувас війн, хвороб чи смерті, де злодії не крадуть, де немає ні інфляції, ні гнилі чи іржі, - це Небесний Єрусалим, що чекає на тих, хто прагне туди.

Скобелев Костянтин

ЯК ДЯКУВАТИ ПОСЕРЕД ВИБУХІВ?

На його устах завжди посмішка, а очі вміють бачити диво у звичайних речах. «Сьогодні у Глухові розцвів бузок. А це вже кінець вересня...» — ділиться він роликком у фейсбучі. І щоразу знаходить привід подякувати людям та Богові. Він — це пастор-місіонер Володимир Гладкий. У свій час він обіймав посаду заступника міського голови з соціальної роботи. Нині ж попри безліч складних обставин служитель залишається у місті й активно допомагає місцевим жителям уже на волонтерських засадах.

«Наше місто Глухів Сумської області, — каже Володимир, — нині підлягає евакуації. Буває таке, що майже добу немає світла. Вмикають лише вночі на короткий проміжок часу. Вода час від часу перестає бігти з крану. Але коли нещодавно близько двох діб не було обстрілів, не вибухали КАБи, ми відчували таке велике щастя, таку благодать. Я йшов вулицями й казав подумки: «Господи, я такий вдячний Тобі, що можу ось так іти». І лише здалека чути як щось десь там грюкне, але в самому місті нічого не вибухає».

Життєвий шлях

Народився Володимир в Івано-Франківську. З раннього дитинства відчував у собі нахил до віри в Бога, регулярно відвідував католицьку церкву разом із бабусею. Після служби в армії готувався до вступу в духовну семінарію. Намагаючись заробити грошей для навчання, разом з другом розпочав бізнес, який невдовзі прогорів. «Серйозні проблеми з людьми, які вимагали повернути борги, спонукали мене до тривалих молитов до Бога. — розповідає чоловік». Саме тоді виникла думка піти в монастир, проте родичі, які були набожними католиками, були проти цього рішення. «Вони вважали, що так я загублю своє молоде життя. — розповідає Володимир. — Я ж, навпаки, вважав, що таким чином порятую своє життя і життя інших. Але з Божої волі так не сталося...»

Покаяння та служіння

Володимир цікавився різними конфесіями. Відвідував і протестантські церкви. Багато запитань виникало в нього на різні духовні теми. Тому він вирішив піти до ігумена монастиря, щоб отримати відповіді. Однак той відмовив у зустрічі. Поряд з монастирем була євангельська церква. І саме там чоловік мав змогу поспілкуватися зі служителем. Розмова тривала кілька годин і ця уважність прихилила серце юнака, тоді як поведінка ігумена відштовхнула. Тому він почав відвідувати євангельську церкву, де з часом щиро покався перед Богом і відчув поклик служити Йому.

У 1999 році Володимир закінчив перший випуск місіонерської школи «Голос надії» й за направленням керівництва місії почав працю на північному сході України, на прикордонній Сумщині. Спочатку був Крелевець, а потім Глухів,

де місіонер працює й дотепер. Тут його обрали на пасторське служіння. Тут одружився з Галиною. Здобув освіту в Національному Університеті Острозька Академія, отримавши ступінь магістра релігієзнавства, згодом навчався у Національному університеті «Києво-Могилянська академія» за фахом «соціальна робота». Служив людям і Богові.

Випробування віри

А потім у життя прийшло серйозне випробування. Оскільки через великий об'єм праці служитель не дбав про своє здоров'я, сон, харчування, відпочинок, то відчув проблеми зі здоров'ям. Діагноз лікаря шокував — четверта стадія раку. Операція неможлива, тому що метастази вже охопили лімфатичну систему. «Про операцію потрібно було думати хоча б два роки тому!» — сказав лікар.

«Почалася моя боротьба. — каже Володимир. — Я відчував сильну підтримку насамперед дружини, рідних, також церкви. Вага мого тіла одразу зменшилася на 20 кг. Я стояв у вірі й не здавався, не приймав хворобу. Змив повністю своє харчування. Молився і дякував Богові за зцілення, за здоров'я. Коли мені говорили: «О, як ти схуднув!» Я відповідав: «Я не схуднув! Це від слова «худо», а я став стрункіший і залишаюся у строю воїнства Господнього!»

Не раз приходила думка, що земне життя приходить до закінчення, але Бог давав сили й служитель продовжував підтримувати інших людей, хоча самому бувало дуже важко. Розповідає, що Господь вселив у нього думку, що він ще потрібен людям, тому й у ці складні часи служитель продовжує активну діяльність у церкві міста Глухова та оточуючих сіл. Церква допомагає дітям, сиротам, удовам, переселенцям і біженцям, також ЗСУ, сім'ям військових, пораненим воїнам. «Праці дуже багато. — каже пастор. — І акцентую не на собі, а на Господі! Потрібно встигнути потрудитися для Бога, варто щодня робити добро, бо стільки нужденних людей навколо!»

Основа нашого життя

— Наша церква «Віра, надія, любов», що у Глухові, займається евакуацією. Тому, — говорить Володимир, — нам доводиться постійно спілкуватися з людьми, які залишають свої домівки. Вони виїжджають зі сльозами, але коли кілька діб побудуть в місцях, де немає вибухів, то свідчать, що це для

них найкращі ліки.

Насправді ми багатьох речей не цінуємо, доки не втратимо. Але я вдячний Господу, що Він нас навчає радіти й бути вдячними за все, що ми маємо».

За Божим планом людина мала б навчатися від Його Слова, яке корисне для навчання, для настанови, для мудрості. Але коли людина не спішить користуватися Божим Словом, наступним кроком до її серця є випробування. І тоді люди вчаться цінувати один одного, цінувати те, що мають.

У нашому будинку нині залишилася третина жителів. І коли заходиш туди, якось так сумно стає. І самим іноді на серце приходять хвилювання, дружина іноді навіть може сльозу пустити від усвідомлення невідомості щодо того, що нас чекає завтра.

Я маю змогу виїхати з Глухова і навіть за межі країни. Мене мої батьки кличуть додому на Прикарпаття, друзі кличуть за кордон, але я усвідомлюю, що найбільшим щастям для мене є жити по волі Божій. Бо тільки тоді ти будеш мати повноту життя навіть у найскладніших життєвих обставинах. Згадайте біблійний приклад Йосипа, сина Якова, якого брати продали в рабство. І там він зрештою потрапляє до в'язниці. Але написано, що й там із Йосипом був Бог, бо Йосип шукав Божу волю. І люди збоку побачили те, й поставили його керівником над іншим в'язнями.

Багато людей у житті шукають свого. Але як служитель я часто говорю, що найбільший гріх, який є на цій землі, це не вбивство і навіть не зґвалтування, це життя не залежне від Бога. Спочатку це виглядає ніби нормально, бо й зламана гілочка може певний час прожити у воді без живильних соків від кореня. Але рано чи пізно людина усвідомлює, що сила для життя не в нас самих.

Тому ми повинні шукати того, чого Бог хоче від нас і виконувати Його волю. У Посланні до євреїв сказано: «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр.11:6). І це найбільша цінність у житті.

Знаю багатьох людей, які трясуться над грошиками, трясуться над своєю роботою, і саме це визначає їхню цінність та значимість. І коли вони втрачають це (а нині таке стається дуже часто), то вони наче втрачають самих себе. Але не матеріальне Бог називає нашою цінністю. Стосунки з Богом, які базуються на пізнанні Його Слова, — ось онова нашого життя, нашого самоусвідомлення, нашої істинної самореалізації, яка полягає у виконанні Божої волі для кожного з нас.

Ми часто називаємо себе християнами, але не усвідомлюємо, чого від нас вимагає це звання. Пригадуєте, як визначали, чи є людина християнином у творі «Тарас Бульба» Миколи Го-

МОЛИТВА

Скажи, мій Боже, скажи мені
Чи словом, чи скажи у сні,
Коли закінчиться війна,
Яку затіяв сатана?

Ти бачиш, Боже, скільки горя
Прийшло на нашу Україну...
Пролито сліз вже було море —
Якби зібрати їх в долину...

Жінки, маленькі діти плачуть,
А скільки сиріт залишилось!
Вже більше батька не побачуть,
В сирій землі вже схоронили.

Хатів вже скільки зруйнували,
В містах будинки розтропили,
Пусті, без людю села стали,
Їх просто люди залишили.

Спасалися від смерті, лиха,
Яке прийшло на Україну,
Туди, де можна жити тихо,
Спати і доньку, й свого сина.

Господи мій, змилосердися,
Не гнівайся, Боже, на нас,
З небес святих Ти подивися,
Пошли Свій захист Ти в цей час.

Скажи лиш слово — стихне буря,
І прийде мир на Україну,
Не буде більше сліз і горя,
І об'єднаються родини.

Зустріне донька свого тата,
Зустріне жінка чоловіка,
Обійме сина свого мати,
І прийде радість їм і втіха.

О Боже мій, Тебе благаю,
О, скороти ці дні війни!
Хай буде мир у нашій краї,
Не гинуть доньки і сини.

Щоб зацвіли весняні квіти,
І сонце правди осіяло.
Раділи всі — дорослі й діти,
Хвалу Творцеві всі віддали!

Станіслав Явний
25.08.2024р

голя? Дали людині чарку сивухи, поцілувати ікону, перехреститися. І тоді резюмували: «О, це істинно християнська душа».

Але справжній християнин — це той, хто шукає того, що хоче Бог. Він вивчає Господнє Слово і, звісно, відчуває, що йому бракує сил виконати те, що Бог заповів. Тоді він просить сили Святого Духа, отримавши яку, чинить волю свого Спасителя.

Більшості з нас потрібна ця переоцінка цінностей, пріоритетів, бо інакше наше життя буде приносити нам лише страждання та паніку через невизначеність та невідання майбутнього. Але коли ти з Богом близько, то знаєш, що Він нині з тобою і завтра буде поруч, що б із тобою в житті не трапилося. Бо «Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього?» (Рим.8:32).

30.09.2024
(<https://www.voice.org.ua>,
християнська місія «Голос надії»
Підготувала Ольга Міцєвська)

СЕЗОНИ

Часом запитую сам себе: коли востаннє я проводив час на природі? Цінність таких моментів важко переоцінити. Одним з відчутних недоліків нинішньої цивілізації окрім безпосереднього знищення природи є те, що сучасна людина наче одірвана від природи з її дивами та прообразами, закладеним від створення світу.

Цінність споглядання природи легше збагнути, взявши до уваги хоча б той факт, що значна частина винаходів, котрими людство послуговується і сьогодні, були натхненні прикладами та прообразами, взятими зі світу флори та фауни, які оточують нас.

До прикладу, творами багатьох філософів давнини ми захоплюємося й досі, а вони черпали натхнення не в останню чергу з довколишнього світу. Ось що писав знаменитий Цицерон: «Якщо в тебе є сад і бібліотека – в тебе є все, що потрібно».

До слова, про сад... Настала осінь. Листя на деревах пожовкло. Природа завмирає. Особисто в мене це викликає короткочасний сум. Але згодом приходиться усвідомлення того, що без нинішнього етапу не існувало б тієї радості, котра приходить навесні із пробудженням природи, коли вона прокинеться і милуватиме око повнотою краси.

Я знаходжу в цьому деяку аналогію із нашим життям. Кожен з нас також проходить різні періоди у всіх сферах діяльності. І в роботі, і в служінні.

Ми не можемо бути однаково продуктивними протягом різних етапів.

І тут хотілося би підкреслити деякі деталі. Є аспект досвідченості та вміння.

Пригадую як молодий музикант, прослухавши шедевр у виконанні старенького майстра, сказав, що ладен віддати своє життя, аби навчитися грати подібним чином. Майстер зневажливо поглянув на нього і сказав, що вже присвятив усе життя аби набути це вміння...

Ми проходимо процес навчання. Аби здобути навички та набути досвіду потрібно пройти певний шлях.

Іноді, спостерігаючи за старшими проповідниками, я із захватом помічав, наскільки влучно вони вміють доносити біблійні істини до кожної категорії людей. Але це вміння не приходить само собою.

Беззаперечно, є Божа робота в наших життях, але також є наша старанність, наше прагнення розвиватися і бути більш ефективними на Божій ниві. І від наших систематичних рішень залежатиме, чи зможемо ми принести багато плоду у вічності, чи нам стане очевидним, що дбали ми більше про тлінне...

Є зовнішні обставини, на які ми не здатні впливати, або ж впливаємо вкрай мало.

Мудрий Соломон казав у книзі **Екклезіяст 3:1-8**

«Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом:
час родитись і час помирати, час садити і час виривати посаджене,
час вбивати і час лікувати, час руйнувати і час будувати,
час плакати й час веселитися, час ридати і час танцювати,
час розкидати каміння і час каміння гromадити,
час обіймати і час ухилятися обіймів,
час шукати і час розгубити, час збирати і час розкидати,
час дерти і час зашивати, час мов-

чати і час говорити,
час кохати і час ненавидіти, час війни і час миру!»

Виходячи з нинішніх світових реалій, згадуючи ситуацію в Україні, можна усвідомити, що наше планування свого майбутнього, яким би воно не видавалося мудрим у наших очах, – є надто поверхневим та крихким.

Як сказано у *Проповістях 19:21* *«У серці людини багато думок, але виповниться тільки задум Господній.»*

Одним з неоцінених благ, котрі отримує людина через будівництво особистих відносин із Господом, є глибокий мир у серці. Усвідомлення того, що є Творець, Який тримає все під контролем. Незалежно від зовнішніх обставин, природних потрясінь чи економічних криз... Повсякчас є Той, Хто здатен підтримати і врятувати.

Мені також хотілося би згадати сферу служіння. Часом Бог використовує нас для активного служіння. А потім настає період затишшя... Є люди, які постійно перебувають у приблизно однакових, звичних обставинах. Але багато хто проходить різні етапи, у яких Бог буде використовувати по – різному.

Іноді нам необхідна пустеля життєвих обставин, де ми будемо випробувані, де буде формуватися наш характер і набуватимуться необхідні у майбутньому якості.

Для очищення цінних металів необхідні тиск та температура. Так і в нашому житті. Тому, друзі, не будемо зневірюватися перед обличчям випробувань і складних ситуацій, знаючи, що Господь не допускає подібного без цілі. Якщо ми будемо вірні, якщо намагатимемося зрозуміти, чого Бог хоче навчити нас, то матимемо користь навіть від обставин, в яких ми спершу не вбачали нічого доброго.

Якщо нині ти відчуваєш пустелю у своєму духовному житті, цілком ймо-

вірно, що це місце підготовки до того покликання, яке Господь приготував для тебе. Це місце, де як ніколи ти можеш відшукати Божу присутність. Опинившись у пустелі, очевидним буде бажання якнайшвидше її полишити. Але не в тому полягає суть.

Пустеля готує тебе до чогось нового. Це дуже важливий етап, без якого неможливо піти далі. Причина: ми просто не готові. Богу дійсно необхідно нас очистити та освятити, інакше ми просто не витримаємо того, що Він для нас готує.

Адже коли ми молимося про очищення та освячення, ми часом навіть не усвідомлюємо, про що ми молимося. Період очищення найчастіше болісний. І якщо ми хочемо виконати Божий поклик, ми повинні пройти цей процес. Тому що ми не можемо піти на наступний рівень такими, які ми є зараз. Навіть Ісусу потрібно було пройти через «пустелю». Божа слава занадто велика, Його присутність занадто свята.

І коли Він веде нас в «пустелю», перш за все Він бажає близькості з нами. Коли поруч немає більше нікого, жодного голосу. Є тільки ти та Він. Зверніть увагу: Мойсей на початку побачив Божу славу в пустелі й лише потім виявив її людям. Так важливо спочатку пережити це освячення віч-на-віч з Богом. Адже це змінює нас. Після цього ми стаємо іншими. Ми вже не просуваємо себе, але хочемо, щоб було видно тільки Бога.

Узагальнюючи все вище сказане, варто усвідомити, що ми будемо проходити різні сезони у своєму житті. У кожному з них Бог буде працювати над нами і через нас. І нехай наші серця повсякчас будуть вірними, а надія на Господа непохитною.

Благословінь, друзі!

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

ОТЧЕ НАШ
Молитва Господня
Отче наш, що еси на небесах!
Нехай святиться Ім'я Твоє,
нехай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя,
як на небі, так і на землі.
Хліба нашого насущного
дай нам сьогодні.
І прости нам провини наші,
як і ми прощаємо
винуватцям нашим.
І не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.
Бо Твоє є царство, і сила,
і слава навіки. Амінь!

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00,18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР	Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4	Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев	Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7451 4432 7118 Ронжина Олена Анатоліївна	Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2420710 Наклад: 1000 примірників.
--	--	--	---	---